

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanyes.
CAP DE REDACCIÓ: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Ismael L. Belda, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Eduard Company, Xavier Duran, Oriol Malló, Pere Martí, Sílvia Monfort, Eduard Voltas.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Miquel Payaras.

CORRESPONSALS: M.C. Grau (Andorra), Cinta Bellmunt (Tarragona), Patrícia Alberola (Alacant), Xevi Planas (Girona), Univers Bertrana (Perpinyà), Judith Casaprima (Lleida).

FOTÒGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

ILLUSTRADORS: Salva Llosà, Sento.
RÚBRIQUES: Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, Josep M. Sanmartí.

COL·LABORADORS: Antoni Albalat, Andreu Alfaro, Adolf Beltran, Francesc Bueno, Joan A. Benach, Francesc Caballero, Carles Capdevila, Antoni Castel, Jaume Comellas, Santiago Cucurella, Martí Domínguez, Llibert Ferri, Vicent Franch, Carles Gàmez, Manuel García, José Luis Guamer, Juan M. Játiva, Enric A. Llobregat, Josep M. Lluó, Assumpció Maresma, Josep Morell, Sergi Pàmies, Josep M. Pasqual, Vicent Partal, J.J. Pérez Benlloch, Toni Picazo, Miquel Porta Perales, Antoni Reig, Màrius Serra, Josep Lluís Sirena, Lluç Soler, Marc Soler, Ferran Torrent, Xúlio Ricardo Trigo.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Joana Vallés (Barcelona).

SUBSCRIPCIONS: Begonya Pardo.

PRODUCCIÓ: Francesc Sellés, (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició).

DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Gràfiques Papallona, Anón, Selecrom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984

Sol·licitat control d'OJD

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja sigui mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense previ permís de l'editor.

Banc Europeu: una ocasió única

Una de les més importants institucions de la Comunitat Econòmica Europea –posiblement la més important en el camp financer– podria arribar a tenir la seua València o a Barcelona. Podria, no més. La decisió sobre quina ciutat haurà d'acollir el Banc Central Europeu, o Eurofed, la prendran els organismes centrals de la CEE, que hauran de triar entre les candidatures presentades pels diferents governs. I cada govern haurà de presentar una sola candidatura. Ahí és on pot plantejar-se, i s'ha plantejat, un principi de competència entre les nostres capitals: ¿quina de les dues escollirà el govern de Madrid com a candidatura, i amb quina força, quin convenciment i quins arguments la defensarà? ¿O triarà alguna altra ciutat?

D'entrada, no és gens segur que el govern central done suport a una determinada candidatura ateses les condicions objectives que presente, sinó que també influeixen consideracions d'un altre ordre: interessos polítics, pressions en joc, equilibris territorials, etc. I la força amb què vinga recolzada cada candidatura no serà de cap manera un factor secundari. Ací és, justament, on apareixen ja des del principi serioses diferències. Perquè la candidatura valenciana és, fins ara i sobretot, el resultat d'una iniciativa institucional i política, mentre que la barcelonina és principalment resultant d'una iniciativa cívica i empresarial. A València, les organitzacions empresarials i la premsa, per exemple, s'han limitat a expressar el seu suport a la sol·licitut formal presentada a Madrid pel Consell de la Generalitat. A Barcelona, aquestes mateixes forces ho han esperat cap decisió per desembossar molts milions per a la promoció i constituir-se en un important grup de pressió. Cal no oblidar que si Barcelona va aconseguir els Jocs Olímpics, va ser en bona manera per la pressió i promoció prèvia (amb una inversió de mil milions, que no procedien d'institucions oficials).

València pot –i ha de– defensar la seua can-

didatura pels propis mèrits, no per desqualificació ingènua del competidor ni demanant que el competidor es retire. Més encara: aquesta defensa només podrà ser eficaç si es basa en una decisió real de dotar la ciutat dels atractius necessaris per a una institució internacional com el Banc Central Europeu (infraestructures, comunicacions, vida cultural, etc.); i si la iniciativa oficial és capaç de mobilitzar activament (no només en forma de declaracions de suport) les forces econòmiques de la ciutat i del país, cosa que no sembla garantida en absolut. No és qüestió de lamentacions ni de suposats greuges comparatius: és qüestió de fer valer els propis mèrits i la pròpia força. De mèrits, no en falten. De força, potser sí, o bé està bloquejada.

A València, –i a tot el País Valencià– li interessa, i molt, arribar a convertir-se en seu d'una institució europea de primera magnitud; però ha de demostrar que realment li interessa. I des d'una altra òptica que no és l'interès local, a Barcelona no li faria cap mal que el Banc Europeu acabara residint a València. Fins i tot (en la perspectiva de la gran "euroregió" del Mediterrani nord-occidental que projecta el president Pujol, o de l'"Europa de les ciutats" que projecta Maragall), el reforçament de la dinàmica valenciana hauria de ser un avantatge per a la posició de Barcelona com a eix i nucli en una major escala. I al país en conjunt, als Països Catalans, li convé més equilibrar el pes de les dues capitals que no reforçar-se una encara més i deixar l'altra despenjada.

El que no interessa de cap manera és que, com a possible resultat d'un enfrotament, el govern de Madrid acabe decidint que li convé més presentar la candidatura d'una tercera ciutat com per exemple Sevilla. Si això arribara a passar, una vegada més haurien perdut tots.

